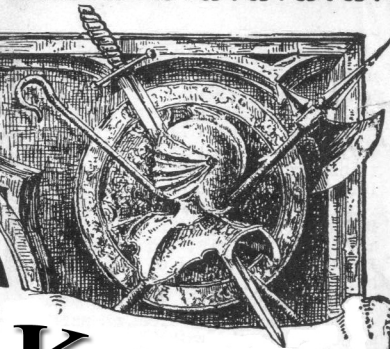
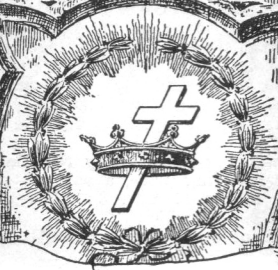
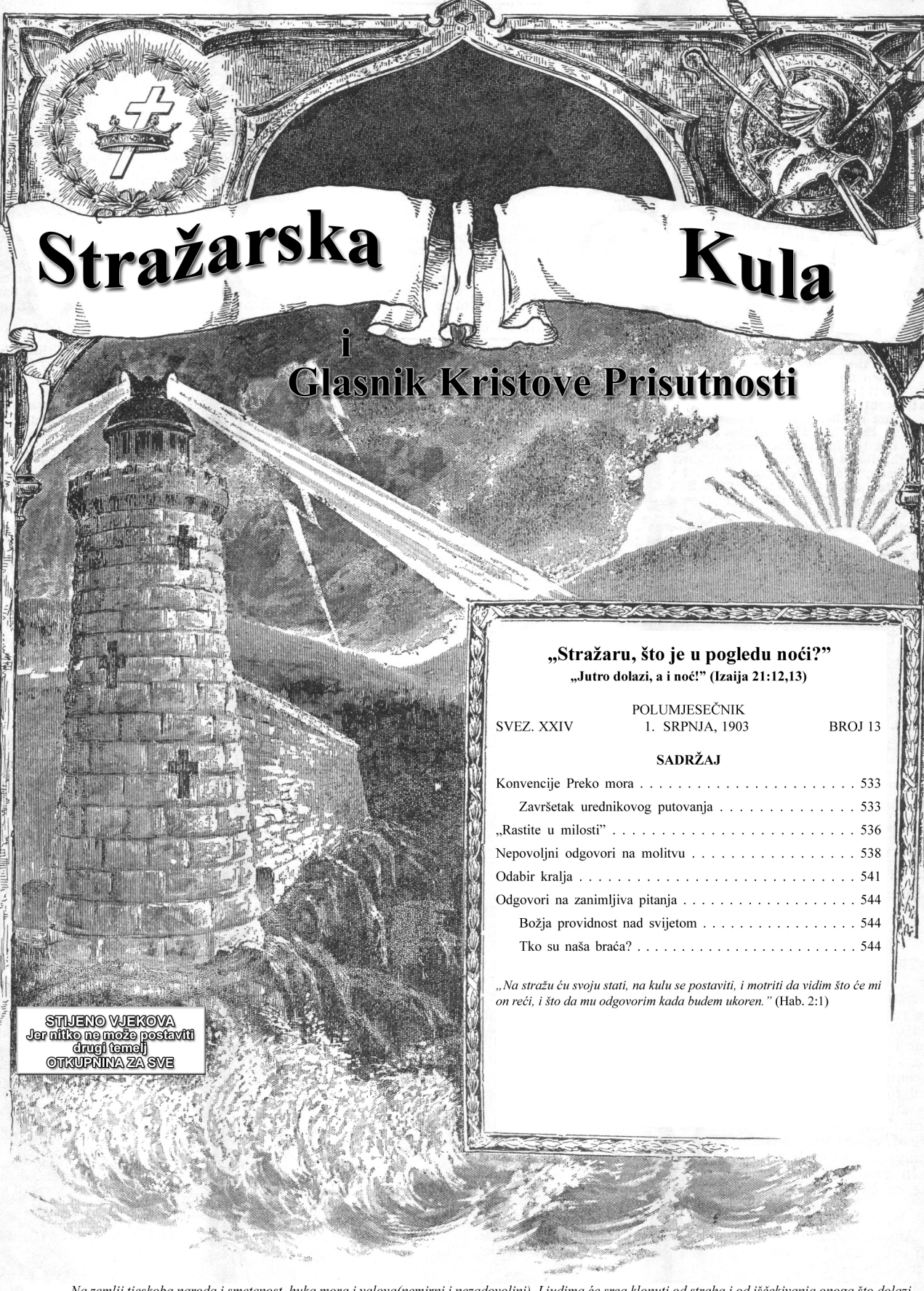
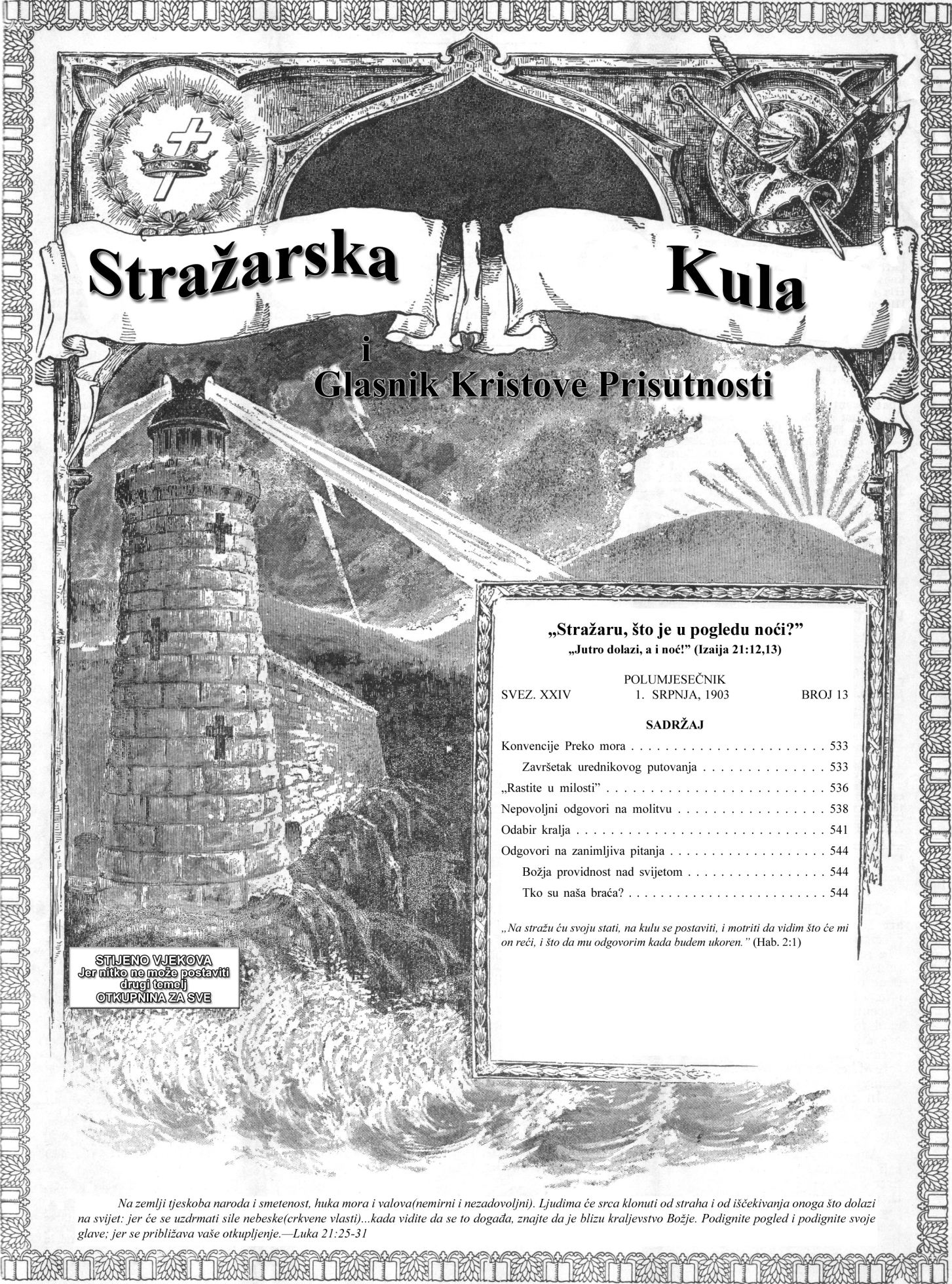

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. SRPNJA, 1903

BROJ 13

SADRŽAJ

Konvencije Preko mora	533
Završetak urednikovog putovanja	533
„Rastite u milosti”	536
Nepovoljni odgovori na molitvu	538
Odabir kralja	541
Odgovori na zanimljiva pitanja	544
Božja providnost nad svijetom	544
Tko su naša braća?	544

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

KONVENCIJE PREKO MORA

– ZAVRŠETAK UREDNIKOVE TURNEJE –

DRAGI ČITATELJI STRAŽARSKE KULE,

U Edinburghu je bila naša posljednja stanica u Škotskoj, a sljedeća Konvencija bila je dogovorena za Liverpool u Engleskoj. Po dolasku nas je dočekalo šest predstavnika lokalne crkve, koji su nas srdačno pozdravili u ime našeg Kralja i pobrinuli se da se osjećamo ugodno. Nakon osvježavajućeg sna, bili smo spremni za službe Konvencije u subotu i nedjelju (16. i 17. svibnja) – pet dobro posjećenih službi, počevši s 300 i završivši sa 600 sudionika, s prosjekom od 400. Od njih, vjerojatno 80 su bili prijatelji iz gradova koje nismo imali vremena posjetiti – neki od njih su došli s prilično velikih udaljenosti. Naše teme bile su iste kao i na drugim mjestima, osim što smo u nedjelju poslijepodne imali sastanak s pitanjima i odgovorima, koji je trajao od 15 do 17 sati. Besplatan ručak poslužen je između poslijepodnevni i večernjih službi oba dana, a u njemu je uživalo oko 150 ljudi. Nadamo se da je i ova Konvencija donijela nešto dobro; da su neki koji su došli iz znatiželje bili duboko zainteresirani; da su neki već utvrđeni bili ohrabreni „nastaviti dalje”; da je nekima koji su bili tek djelomično uvjereni pružena pomoć do potpune uvjerenosti u vezi s velikim božanskim planom i velikom privilegijom sudjelovanja u njemu – sada u patnjama i prijekorima, a kasnije u slavnim službama u Kraljevstvu; i da su neki od onih koji su već jasni u istini bili ohrabreni i čvršće utvrđeni, te potaknuti više nego ikad da „odlože svaki teret i grijeh koji nas tako lako opsjeda [u nekima jedna slabost, a u drugima druga]”, i da „trče s ustrajnošću utrku koja je pred nama u evanđelju”. Ako ljubazne riječi, gorljive želje i iskreni stisci ruku govore o ljubavi i revnosti, onda smo sigurno imali obilje svjedočanstava o predanosti crkve u Liverpoolu. Sljedećeg jutra trideset ih se okupilo na kolodvoru, ostavivši druge brige kako bi se na kraju oprostili od nas i potaknuli nas da ponovno dođemo uskoro. Opet, dok smo se rastajali, pjesma-molitva podignuta je prema nebu – „Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!”

Naše sljedeće odredište bio je Birmingham, gdje smo stigli oko podneva, a na kolodvoru su nas dočekali i pozdravili predstavnici lokalne crkve. Mogli smo ostati samo jedan dan, ali smo imali dvije službe – od 15 do 17 i od 19 do 21 sat. Na poslijepodnevnoj službi govorili smo o jedinstvu crkve, tijela Kristova, i uvjetima našeg odnosa prema našoj Glavi; i vidjeli smo da ni na koji način nismo okupljeni oko ljudi ili organizacija, već oko samog Gospodina. „Skupite moje svece k meni; one koji su sa mnom sklopili savez žrtvom.” „Oni će biti moji, govori Gospodin nad vojskama, u onaj dan kad skupim svoje dragulje.”

Prisustvovalo je oko 20 čitatelja STRAŽARSKE KULE iz drugih gradova. Nakon besplatnog ručka, u kojem je sudjelovalo 55 ljudi, uslijedila je večernja služba – posebno za javnost – a tema je bila „Savez vezan zakletvom”. Sljedećeg jutra smo se konačno oprostili i nastavili naše putovanje.

Manchester je bio naše sljedeće odredište. Stigli smo tamo do podneva i u 14:30 sati započeli još jednu sretnu Konvenciju, u uobičajenoj sali za sastanke u Salfordu. Prisustvovalo je oko 125 ljudi, koji su predstavljali duboko zainteresirane iz tog kraja i susjednih gradova. Posvetili su nam najveću pažnju dok smo nastojali potaknuti čiste misli svih, ukazujući na jedinstvo crkve kao članova Kristova tijela, i da svi moramo biti „obezglavljeni” – moramo svi izgubiti svoje vlastito vodstvo i samovolju, kako bismo bili prihvaćeni kao članovi Kristova tijela, nad kojim je on jedini Gospodin i Glava, a njegova volja jedini zakon ili kontrola. Zatim je poslužen besplatan ručak – u kojem je s velikim veseljem sudjelovalo oko 100 ljudi. Nakon toga uslijedio je naš javni sastanak u gradskoj vijećnici, od 18:30 do 20:45. Ovdje nam je vrlo inteligentna publika od oko 500 ljudi posvetila pažnju gotovo tri puta dulje nego što je uobičajeno. Vjerujemo da su neki primili lekciju o „Savezu vezanom zakletvom” u dobra i poštena srca, i da će, tako započeti, početi čitati i proučavati literaturu, bez koje je malo nade za potpuni razvoj pod blagoslovima i privilegijama Gospodinovog naroda u ovom vremenu „žetve”.

Sljedećeg dana imali smo tri službe. U 11 sati i u 15 sati obratili smo se crkvi o potrebi da obučemo cijelu Božju bojnu opremu, kako bismo mogli stajati u ovom zlom danu. Prikazali smo trkalište, skrenuvši pažnju na njegove različite stupnjeve napretka u ispunjavanju zakona Novog stvorenja – naime, Ljubavi. Naša večernja služba u 18:30 ponovno je bila javna u „Pendleton Town Hallu”. Opet smo imali inteligentnu publiku od prethodne noći, i opet su nam posvetili najveću pažnju do 20:40, kada smo morali završiti s molitvom, bez vremena za završnu pjesmu, te požuriti na vlak kako bismo stigli na parobrod za Dublin u Irskoj. No, publika nije htjela otići ni tada, i dok smo se spremali za odlazak, stajali su pjevajući:

„Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!

Njegovim savjetima vas vodi, podržava;

Sa svojim ovcima vas sigurno skloni;

Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!

Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!

Pod njegovim krilima zaštitu pronađite;

Svakodnevnu manu vam i dalje pruža;

Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!

Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!

Kad vas životne opasnosti okruže
Njegove nepogrešive ruke vas obgrle;

Bog neka bude s vama dok se ponovno ne sretnemo!”

Prije nego što je vlak krenuo, oko šezdeset prijatelja okupilo se oko vrata našeg vagona. Po treći i četvrti (a neki od njih i po šesti) put, ruka nam je bila stisnuta u srdačnom oproštaju, a molitva-pjesma uzdizala se iz svih naših srca dok smo s otkrivenim glavama zajedno pjevali:

„Blagoslovljena veza koja povezuje
Naša srca u kršćanskoj ljubavi.”

U Dublin smo stigli u predviđeno vrijeme – 21. svibnja. Naš prvi sastanak bio je javni iste večeri, od 20 do 21:40 sati, u Rotunda Hallu. Naša publika bila je vrlo pažljiva, iako manje entuzijastična nego ona u Engleskoj i Škotskoj – vjerojatno zbog činjenice da je „sadašnja istina” tamo novija, manje proučavana i manje jasno shvaćena. Naša prva tema bila je „Obećanje vezano zakletvom”, i nadamo se da su neki od dragih ljudi koji su tako pažljivo slušali možda probuđeni za potrebu proučavanja božanskog plana kako je izložen u MILENIJSKOM SVANUĆU. Neki su tako odlučili i započeli istu večer, kako znamo.

Sastanci petkom održani su na istom mjestu od 16 do 18 i od 20 do 22 sata. Neki interes je probuđen, ali koliko ili koliko duboko, tko može reći? Ipak, nadamo se budućem djelu ovdje – posebno ako se grad može sustavno kolportirati. Nadamo se da će dva ili tri brata vidjeti svoju privilegiju i preuzeti djelo. Ne znamo za nijednu službu koja je otvorena za toliko Gospodinovih ljudi i koja nudi tako obilnu žetvu, kao i radost žeteocima.

Subotnje jutro odvelo nas je u Belfast, gdje smo uživali u večernjem sastanku s grupom od petnaest zainteresiranih. Naša srca su gorjela ljubavlju prema Gospodinu i braći, dok smo se prisjećali da je „Tajna Gospodnja s onima koji ga se boje, i on će im pokazati svoj Savez” (Ps 25,19). Također smo primijetili riječi: „Nitko od zlih neće razumjeti”, ističući nemogućnost zanimanja takvih za sadašnju istinu; i da će bilo tko jednom posvećen i blagoslovljen sigurno izgubiti interes za duboke stvari Božje ako se „vrati svom valjanju u blatu” grijeha. Skrenuli smo pažnju na činjenicu da ubojice i kriminalci općenito ispovijedaju vjeru u doktrinu vječnoga mučenja, i većinom su od djetinjstva obučeni u nju, dok smo mi koji poznajemo Gospodina i njegov plan milosti i ljubavi potaknuti, ne da licenciramo grijeh, već, naprotiv, da kopiramo božanski karakter.

Nedjeljni javni sastanci u Belfastu održani su od 15 do 17 i od 19 do 21:15 sati. Zanimanje, koje se očitovalo kroz pažljivo praćenje dugih službi, bilo je izvrsno. Ovdje smo se rastali s braćom Hemeryjem

(predstavnikom iz Londona, koji se pridružio našoj grupi u Glasgowu) i Henningesom, koji su se vratili u London preko Liverpoola, gdje je potonji dočekaao sestru H. po njezinom dolasku iz Amerike. Urednik je sljedećeg jutra krenuo brodom za Glasgow, opraštajući se na pristaništu od šest vrlo gorljivih braće koji su nas uvjerali u svoju potpunu posvećenost Gospodinu i istini, te svoju namjeru da je od sada služe s obnovljenom energijom. Potaknuli su nas da se vratimo, kako Gospodinova providnost bude vodila, i zamolili nas da prenesemo njihove pozdrave onima iste dragocjene vjere u Americi. Naše dužnosti zahtijevale su samo kratak boravak u Glasgowu, te smo uzeli noćni vlak za London, na putu za Njemačku, itd.

U Londonu smo se rastali s bratom Hemeryjem, a pridružila nam se sestra Henninges iz SAD-a. Donijela nam je ljubazne pozdrave crkava iz Buffala i New Yorka, što smo jako cijenili.

Oko 65 prijatelja iz Londona okupilo se na željezničkoj stanici kako bi se konačno oprostili od nas – bilo ih je previše da bi svi mogli ući na peron, pa smo im rekli „Zbogom” u stanici, gdje smo im se pridružili u poznatom stihu:

„Blagoslovljena veza koja povezuje
Naša srca u kršćanskoj ljubavi;
Zajedništvo srodnih umova
Slično je onom gore!”

Scena je bila za dugo pamćenje, jer su naša srca osjećala značenje svake izgovorene riječi. Kao odgovor na upite ponovno smo obećali vratiti se kad god Gospodinova providnost tako usmjeri.

Putovanje vlakom do mora, noć na brodu i zatim sedam sati vlakom doveli su nas do Elberfelda u Njemačkoj – već odlučnog kao najprikladnije mjesto za podružnicu Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula za Njemačku, Francusku, Švicarsku, Italiju, Dansku, Švedsku itd. Ovu smo lokaciju odabrali zbog karaktera stanovništva – religioznog i neovisnog. Naš kontakt s ljudima čini se da je to potvrdio.

Naša prva pažnja bila je usmjerena na traženje prikladnih stanova. Od agencije za najam dobili smo adrese osam mjesta, i kada smo otišli na prvo od njih, osjetili smo da nas je Gospodinova providnost usmjerila na to; i nakon što smo pogledali ostale, bili smo uvjereni u to te ga unajmili. Ima veliku sobu prikladnu za sastanke, s tri manje povezane sobe prikladne za lagano domaćinstvo, od kojih se jedna može spojiti s velikom sobom (otvaranjem četiri velika vrata) ako to ikada postane potrebno. Tako bi mogla primiti 150 osoba. Tu je i podrum za skladištenje tona traktata, SVANUĆA itd. Lokacija je izvrsna – blizu pošte i željezničke stanice, s električnim tramvajem do svakog dijela grada. I, važna stavka, najam je jeftin.

Sljedećeg dana susreli smo se s dragim prijateljima iz Barmen-Elberfelda i okolice. Poslijepodne smo imali društveni sastanak i sastanak s pitanjima s oko 35 duboko zainteresiranih. Navečer smo imali javni sastanak kojem je prisustvovalo oko 100 ljudi, od kojih je vjerojatno polovica bila u skladu s trenutnom istinom, a ostatak su bili njihovi prijatelji koji su se raspitivali. Govorili smo o „Savezu vezanom zakletvom“, nastojeći potaknuti vjeru svih u to obećanje, i potičući sve da čvrsto drže veliko obećanje i da ozbiljno nastoje učiniti svoj poziv i izbor sigurnim za članstvo u crkvi, Tijelu Kristovu – Sjemenu Abrahamovu koje će uskoro sudjelovati u velikom djelu blagoslivljanja svih obitelji na zemlji, dijeleći božanske milosti pravno osigurane žrtvom dragog Božjeg Sina, našeg Gospodina.

Nakon noćnog odmora ustali smo u 5 ujutro i krenuli ranim vlakom za Mulhausen (u društvu s tri brata, također na putu za Zürich). Stigli smo u 17 sati i srdačno su nas dočekali na stanici. Tako osvježeni duhom, a potom i hranom, s radošću smo se obratili 50 braće i prijatelja od 20:15 do 22:15 – govoreći, kao i na prethodnom mjestu, o Savezu vezanom zakletvom koji ne može propasti, i koji toliko znači nama, crkvi, ali i svijetu.

Sljedećeg dana (30. svibnja) u podne krenuli smo za Basel u Švicarskoj, gdje smo tijekom tri sata između vlakova osobno upoznali braću tamo i nastojali ih ohrabriti da strpljivo trče nebesku utrku. Naš dolazak u Zürich bio je kasno navečer, ali nas je na stanici čekalo desetak braće i srdačno nas pozdravilo, što smo im jednako srdačno uzvratili. Naš dvodnevni boravak u Zürichu bio je zanimljiv i, nadamo se, koristan. Osobno smo upoznali 170 ljudi, prethodno poznatih samo putem dopisivanja, uglavnom Švicaraca, ali i značajan broj iz Francuske i Njemačke, uz dvoje iz Mađarske i dvoje iz Italije.

Naše zaustavljanje u Thunu bilo je kratko, ali nam je omogućilo upoznavanje još nekih članova domaćinstva vjere. Ovdje smo se rastali s bratom i sestrom Henniges, koji su se vratili u Elberfeld i novi rad tamo, dok smo mi nastavili dalje – zaustavljajući se u Neuchatel u Švicarskoj, između vlakova. Ovdje su nas prijatelji, prema prethodnom dogovoru, dočekali na stanici i odveli u obližnji park, gdje smo imali dvadesetpetominutni razgovor, preko dva prevoditelja, o stvarima koje se tiču Kraljevstva. Dvoje od četrnaest prisutnih bili su Nijemci.

Po dogovoru s bratom Hemeryjem, britanskim predstavnikom Društva, zaustavili smo se dva dana u Londonu – ne da bismo se sastali s crkvom, već da bismo potražili novu lokaciju za londonski ured Društva. Pitanje još nije riješeno, ali sjajni izgledi za djelo u Velikoj Britaniji snažno nas privlače prema središnjoj lokaciji od one koja nam je tako dobro

služila posljednje tri godine. Tražimo vodstvo božanske providnosti u ovom pitanju i izvijestit ćemo o tome kasnije.

Naše povratno putovanje bilo je istim sjajnim parobrodom kojim smo otišli – „New York“. Gospodin je omogućio priliku za distribuciju traktata i također za nedjeljnu popodnevnu službu (u drugoj kabini) – kao rezultat čega se nadamo da ćemo prikupiti barem dva zrna „pšenice“. Na brodu je bio pristojan svećenik Episkopalne crkve, ali razgovor je otkrio činjenicu da, kao i onaj kojeg smo sreli na putu prema van, nije kršćanin – ne vjeruje u pad, i posljedično, ne vjeruje u otkupljenje od „prokletstva“ ili osude pada – nije vjernik u pomirenje. Dokazi se množe da je pad spomenut od proroka već daleko napredovao: „Tisuću će pasti s tvoje strane.“ Očito su vođe kršćanskog razmišljanja i ceremonije već otpali od vjere.

Bili smo zapanjeni nedostatkom interesa za religiozne teme među putnicima. Opsežna knjižnica na brodu bila je dobro posjećena zbog djela fikcije, ali nitko se nije zanimao za religiozne stvari – posebno među višom klasom. Izgubili su strah od vječnog mučenja i nemaju, niti traže, nešto što bi to zamijenilo. Odbacivanje „pakla“ za njih znači odbacivanje apsolutne vjere u Bibliju kao Božju nadahnutu Riječ. (Kakvu je veliku štetu ta nebiblijska teorija prouzročila!) Svoje umne potrebe zadovoljavaju moralnošću i oblicima pobožnosti. Drago nam je da je tako, radije nego obrnuto – da su uronjeni u nemoral i bezbožne prakse. Ali kako čeznemo za sposobnošću da im otvorimo oči razumijevanja kako bi mogli s nama uživati u božanskom „planu vjekova“ i u ljubavi prema Bogu koju on nadahnjuje! Hvala Bogu, sile tame će uskoro biti raspršene slavama milenijskog jutra, kada će mnogi od ovih finih, plemenitih ljudi izaći iz tame i radovati se što mogu iskoristiti povlastice obnove koje će tada prevladavati!

Kada je naš brod stigao do pristaništa, dočekalo nas je trinaest dragih prijatelja crkve iz New Yorka – najprije mašući rupčićima i šeširima, a kasnije s gorljivim stiskom ruku. Najprometnije poslijepodne u tjednu žrtvovano je kako bi se odala počast cilju koji predstavljamo. Gospodin će, sigurni smo, nagraditi njihovu ljubav (Heb 6,10). Jedan dragi brat je primijetio: „Brate Russell, sjećali smo vas se u molitvi svaki dan; i vjerujem da je tako bilo s dragim prijateljima posvuda. Uvjeren sam da nijedno putovanje nije bilo popraćeno s toliko molitvi.“ Odgovorili smo da smo jako uživali i bili ohrabreni mišlju da nas se barem 20 000 Božjih ljudi gotovo svakodnevno sjećalo.

Kako smo se približavali Pittsburghu u nedjelju ujutro, dvojica braće su se ukrcala na naš vlak na vanjskoj stanici kako bi nas prvi dočekali kod kuće, a kasnije su nas na kolodvoru srdačno dočekali

predstavnicima crkve iz Alleghenya. Jedan od ove drage braće došao je čak iz Kanade kako bi sudjelovao u ovom pozdravu. Odvedeni smo u veliki dnevni boravak Biblijske kuće (Allegheny). Ulazeći, zatekli smo okupljene radnike ureda – svaki s crvenom ružom na prsima, simbolom kršćanske ljubavi. Nakon pozdrava, i nama je na rever sakoa pričvršćena ruža, a zatim se cijela skupina pridružila u himni dobrodošlice skladanoj za tu prigodu, nakon čega je jedan od nas iznio naše zajedničke zahvale i zahvalnost Bogu. Himna slijedi – prvi stih predstavlja osjećaje povratnika:

„Opet kod kuće!
Opet kod kuće!
S obale strane,
I oh! ispunjava moju dušu radošću
Da vas sve ponovno sretnem.
Ovdje sam ostavio drage prijatelje,
Da predem preko oceanske pjene;
Ali sada sam opet s onima
Koji me ljubazno dočekuju kod kuće.

Dobrodošao kući!
Dobrodošao kući!
Ovo je naša sretna pjesma;
Jer Bog je u ljubavi utjecao,
I doveo te ponovno kući.
Dan za danom naše iskrene molitve
Bile su s tobom preko mora,
Da Bog blagoslovi svoj rad u inozemstvu,
I nježno se brine za tebe.

Sretna srca, sretna srca,
Pridružuju se zahvalnoj hvali
Onome koji vodi i čuva svoje
Kroz sve njihove zemaljske dane.
Užad ljubavi naša srca povezuje,
Slatka ljubav koja neće iznevjeriti;
Čvrsto će nas vezati dok smo na zemlji,
I dosegnuti izvan vela.

Sretna srca, sretna srca,
Pridružuju se zahvalnoj hvali
Onome koji vodi sretnu gomilu
Do vječnih dana.”

Unatoč činjenici da je padala kiša i da se općenito očekivalo da ćemo stići tek u ponedjeljak, a prijem je bio organiziran za ponedjeljak navečer, kapela Biblijske kuće bila je puna (oko 300 ljudi) za našu uobičajenu nedjeljnu popodnevnu službu. Za ovu prigodu, kao i za prijem u ponedjeljak navečer, mnogi dragi prijatelji poslali su cvjetne darove, a platforma kapele bila je sjajnija nego ikad prije s ružama, ljiljanima i papratima. Isprva je naš „osjećaj za ekonomiju” bio sklon prekoriti naše drage prijatelje zbog njihove velikodušnosti i reći: „Čemu ovo rasipanje! Novac predstavljen u ovim cvjetovima mogao je biti bolje potrošen na izdavanje traktata itd., kako bi se pomoglo našoj siromašnoj zaslijepljenoj braći.” Ali sjetili smo se da je Juda, a ne naš Gospodin, izrekao te osjećaje. Tako smo prihvatili sve kao učinjeno njemu koji nas je volio i otkupio svojom dragocjenom krvlju (Ef 4,2), i nismo rekli ni riječ koja bi umanjila radost drage zajednice, koja je, nakon našeg govora o Izaiji 55:8-11, stisnula našu ruku, uvjeravajući nas u svoju radost što nas dočekuju kod kuće. Uvjerili smo ih da, iako smo se susreli i osobno zainteresirali za mnogu dragu braću i sestre na stranim obalama, naše srce je proporcionalno prošireno, tako da to nije značilo smanjenje naše ljubavi prema dragim svecima u Americi, a posebno prema crkvi u Alleghenyju.

Prijem u ponedjeljak navečer okupio je sjajnu skupinu Gospodinove posvećene djece – ukrašene plodovima i milostima svetog duha, „ukrasom krotkog i tihog duha, koji je pred Bogom od velike vrijednosti” (1. Pt 3,4). Priličan broj došao je iz okolnih gradova i mjesta – a stiglo je i više cvijeća; „alabastrene bočice” slatkog mirisa Gospodinu, jer su stvarno prinesene njemu, a nama samo zato što je bio zadovoljan koristiti nas kao svoje glasnike u objavljivanju svog velikog plana vjekova u ovom njegovom prikladnom vremenu za njegovo otkrivanje. Nije moguće opisati zadovoljstva našeg zajedništva u Kristu te večeri, i nećemo ni pokušavati. Ali sigurno je reći da je tajna sve radosti bila u Gospodinovom velikom planu i u onome što možemo vidjeti od njegovog napretka.

Vjerno, vaš brat i sluga u Gospodinu, CHARLES T. RUSSELL.

„RASTITE U MILOSTI.”

„Vi, dakle, ljubljani, budući da sad to unaprijed znate, čuvajte se da ne biste bili zavedeni zabludom opakih i otpali od svoje nepokolebljivosti. Štoviše, rastite u milosti i spoznaji Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista. Njemu slava i sada i zauvijek! Amen.” — 2. Petrova 3:17, 18.

U poslanicama starog apostola Petra domaćinstvu vjere osjeća se dirljiva nježnost, pokazujući da je, iako je shvaćao da se vrijeme njegova odlaska približava (2. Petrova 1:14; Ivan 21:18, 19), njegova briga za rast i razvoj Crkve bivala sve većom. Stoga on piše dvije opće poslanice, ne toliko da bi iznio nove istine, koliko

da bi podsjetio na već naučene i potpuno prihvaćene istine (2. Petrova 1:12-15) te kako bi sve potaknuo na vjernost i rast u milosti i u spoznaji našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

U prethodnim redcima on podsjeća na neke od tih istina i prepoznaje činjenicu da su oni kojima se obraća već utemeljeni u njima; ali, s obzirom na njegovo znanje da će se pojaviti lažni učitelji koji će iskivljavati istinu, savjetuje posebnu budnost kako ne bi bili odvedeni od svoje sadašnje postojanosti zabludom bezakonika. Da ovaj apostolov savjet ima posebnu prikladnost za Crkvu u posljednjim danima, našim danima, i da ga je očito tako zamislio Duh Božji, jasno je iz trećeg retka: „U posljednjim danima doći će podrugljivci”, itd.

Promotrimo način na koji bi nas apostol želio zaštititi od toga da budemo zavedeni zabludom bezakonika. Je li to pažljivim istraživanjem svih tvrdnji koje svaki novi lažni prorok koji se pojavi može nametnuti našoj pozornosti, tako da obraćamo pažnju na svakog zavodljivog duha (1. Tim. 4:1)? Ne: to bi bilo sasvim suprotno učenju „našega ljubljenog brata Pavla”, na koje Petar tako nježno ukazuje i koje u potpunosti podržava; jer Pavao nije dao nejasne savjete o ovoj temi, rekavši: „Izbjegavajte bezbožne i isprazne razgovore, jer će oni dovesti do još veće bezbožnosti, a njihova će riječ nagrizati kao rak” i „Molim vas, braćo, da pazite na one koji stvaraju razdore i postavljaju zamke suprotno učenju koje ste naučili, i klonite ih se; jer takvi nisu podložni našem pomazanom Gospodinu, već vlastitoj pohlepi [za čašću i pohvalom među ljudima, kao veliki učitelji – 1. Tim. 1:6, 7], te ljubaznim i laskavim riječima varaju srca priprostih. ... Želim da budete mudri u onome što je dobro, a bezazleni u onome što je zlo.” (2. Tim. 2:16, 17; Rim. 16:17-19).

Petar je osjetio snagu Pavlova mudrog i ozbiljnog savjeta te je s naglaskom ponovio ista razmišljanja. Obratiti pozornost na takve zavodljive doktrine, suprotne doktrini koju smo već primili od Gospodina i apostola, ukazuje na nedostatak vjere u te iste doktrine. Takva osoba nije utemeljena u vjeri. I doista, postoje oni – a takav je opći osjećaj među učiteljima lažnih doktrina – koji misle da nije ni potrebno ni preporučljivo biti utemeljen u vjeri. Biti utemeljen znači biti fanatik – to je ideja koju oni iznose. I to zaista jest tako ako je netko toliko nepoštena uma da prihvati i tvrdoglavo se drži onoga što nikada nije dokazao ni zdravom logikom ni biblijskim autoritetom. Ali onaj tko u jednostavnoj vjeri, na temelju Božjeg autoriteta, prihvaća Riječ Božju, nije nerazumni fanatik. A takvi, i samo takvi koji to čine, utemeljeni su u istini. Razlika između snažnog i postojanog kršćanina i fanatika leži u tome što je jedan utemeljen u istini, dok je drugi utemeljen u zabludi. Prvi poznaje

istinu i istina ga je oslobodila svih sumnji i nesigurnosti, kao i svih želja da se upušta u mutne vode ljudskih spekulacija. Svima takvima Pavao kaže: „Kao što ste dakle primili Krista Isusa Gospodina, tako hodite u njemu, ukorijenjeni i izgrađeni u njemu, i utemeljeni u vjeri, kao što ste bili poučeni [od nas, apostola], obilujući u tome sa zahvalnošću.” Ali, „Pazite da vas tko ne zarobi filozofijom i ispraznom prijevarom po predaji ljudi, po počelima svijeta, a ne po Kristu.” (Kol. 2:6-8).

S ovim razmišljanjima „našega ljubljenog brata Pavla”, Petrov je savjet u potpunom skladu; njegov je savjet da ne gubimo dragocjeno vrijeme istražujući „zablude bezakonika”, nego, naprotiv, da se trudimo još revnije „rasti u milosti i u spoznaji našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista”, koji je put, istina i život. Što je naše znanje o Gospodinu temeljitije i što je naše poznanstvo s njim intimnije, to smo sigurniji u vlastitu postojanost.

Ali što znači rasti u milosti? To znači rasti u Gospodinovoj naklonosti kroz intimno osobno poznanstvo i zajedništvo duha s njim. To podrazumijeva, prvo, naše znanje i prepoznavanje našeg otkupljenja kroz njegovu dragocjenu krv te osobnu vjeru i oslanjanje na sva Očeva obećanja koja su nam dana kroz njega, a zatim i intimno zajedništvo s njim u našem svakodnevnom molitvenom životu, kao i prepoznavanje njegove volje i poslušnost njoj. Ako je takav naš stalni stav uma i srca, mora postojati i stalno sazrijevanje plodova duha, što nas čini sve ugodnijima i prihvatljivijima našem Gospodinu. Osjećaj božanskog prihvaćanja i naklonosti daje nam se iz dana u dan u sve većoj mjeri, kao ispunjenje tog blagoslovljenog obećanja našega Gospodina: „Ako me tko ljubi, moje će riječi držati i moj će ga Otac ljubiti, te ćemo k njemu doći i kod njega prebivati.” (Ivan 14:23).

Ovo ukratko izražava ono što znači rasti u milosti; ali potpuno i blagoslovljeno razumijevanje toga najbolje shvaćaju oni koji iz dana u dan hodaju s Bogom u vjeri, poslušnosti i ljubavi.

Tako rasti u milosti, a ne rasti u znanju, nemoguće je, jer sama je svrha takvog zajedništva da nas izgradi u savršenijem znanju i poznanstvu s Gospodinom – da nas dovede u bliže zajedništvo s božanskim planom i da nam pruži privilegiju da budemo „suradnici s njim” u izvršavanju tog plana. Ako, dakle, volimo i slušamo Gospodina te želimo rasti u njegovoj naklonosti, njegova će pisana Riječ biti naša svakodnevna meditacija i proučavanje; i tako rastemo u znanju. To, međutim, ne činimo tako da svake godine otkrivamo kako je ono što smo naučili prošle godine bilo pogrešno, već tako da dodajemo onome što smo već naučili, oblačeći sve više i više Božju boju opremu dok ne shvatimo njezinu slavnu potpunost u punom razlučivanju božanskog plana vjekova. Tada smo

spremni na hrabru službu za stvar istine i suprotstavljanje napredovanju zablude (Efežanima 6:10-13), budući da smo utemeljeni, ojačani i utvrđeni u vjeri (1. Petrova 5:10). Ali čak i za one koji su tako utemeljeni u vjeri postoji obilje prilika za rast u znanju; jer dok neće vidjeti ništa novo ili drugačije u samom obrisu ili nacrtu, bit će neprestano očarani i ohrabreni novootkrivenim linijama harmonije i ljepote u božanskim crtežima čudesnog plana vjekova. Kao učenici, uvijek možemo proučavati majstorsko djelo Božanskog Arhitekta:

„I još ćemo nove ljepote vidjeti, i još sve veće svjetlo.”

Naš ljubljani brat Petar, revno nastojeći da rastemo u znanju, trudi se potaknuti nas na to skrećući našu pozornost na čudesne događaje i blizinu dana Gospodnjeg, govoreći:

„Dan Gospodnji će doći kao lopov [neopažen od svijeta], u kojem će nebesa [sadašnje crkvene vlasti] proći s velikom bukom [nemir i zbrka], i elementi [različite stranke i sekte koje ih čine, podijeljene i rastrgane neskladnim pogledima] će se rastopiti u žarkoj vrućini [vrućina javne rasprave i istraživanja]: zemlja također [društvo kako je trenutno organizirano pod civilnom i crkvenom vlašću] i djela koja su u njoj će izgorjeti” (uništena, u sukobu i trenju uzrokovanom rastućim znanjem u kombinaciji sa sebičnošću. Ovo neće biti doslovna vatra, već, kako su proroci opisali, vatra božanske ljubomore – Sef. 1:18; 3:8). (2. Petrova 3:10). Već se buka i nemir, koji će tako rezultirati svjetskom anarhijom, jasno čuju u svakoj naciji: jer

dan Gospodnji je doista započeo, a vrućina ljudske strasti postaje sve intenzivnija svakim danom te je veliko vrijeme nevolje vrlo blizu.

„Vidjevši dakle da će sve te stvari biti rastopljene [vidjevši da će sadašnja uređenja i institucije propasti], kakvi biste trebali biti u svom svetom življenju i pobožnosti, iščekujući dolazak dana Božjega, u kojem će nebesa [sadašnje vladajuće sile] biti rastopljena, i elementi će se rastopiti u žarkoj vrućini?” Doista, uzmimo k srcu ovo ozbiljno pitanje, jer stojimo u samoj prisutnosti Suca cijele zemlje. Ove riječi, iako su bile upućene Božjem narodu prije osamnaest stoljeća i služile su mu na dobro tijekom cijelog ovog Evangeoskog doba, posebno su namijenjene nama koji živimo u ovom samom Danu Božjem.

„Ipak, mi [mi koji smo ušli u savez s Gospodinom – mi koji, za razliku od ostatka svijeta, znamo za božanski plan i], prema njegovom obećanju, iščekujemo nova nebesa [Kraljevstvo Božje – koje će biti uspostavljeno u sili i velikoj slavi] i novu zemlju [novu organizaciju društva pod vladavinom Krista i njegove proslavljene nevjeste, Crkve] u kojoj prebiva pravednost.” Blagoslovljenog li uvjerenja! Kako smo samo povlašteni u odnosu na ljude iz svijeta koji nemaju to znanje!

„Stoga, ljubljani, budući da iščekujete takve stvari, budite marljivi da vas on nađe u miru, bez mrlje i besprijeke.” (2. Petrova 3:11-14). I Juda (24) nas podsjeća da je Gospodin, u čijoj milosti i spoznaji Petar želi da rastemo, „sposoban sačuvati vas od pada i postaviti vas besprijeke pred prisutnost svoje slave s velikom radošću.” Amen.

NEPOVOLJNI ODGOVORI NA MOLITVU

– 1. SAM. 8:1-10. – 5. SRPNJA. –

Ključni tekst: „Pripremite svoja srca Gospodinu i služite samo njemu.” – 1. Sam. 7:3.

Međunarodni tečaj lekcija sada se ponovno okreće Starom zavjetu. Prije šest mjeseci razmatrali smo dijete Samuela, njegovo podrijetlo, odgoj, njegovo prihvaćanje od Boga itd. Sadašnja lekcija preuzima nit povijesti u Samuelovoj starosti. Nigdje nema naznake nelojalnosti ovoga velikog proroka Samuela prema Gospodinu ili izraelskom narodu; Gospodinova ljubav i naklonost pratili su ga do samoga kraja njegova života i učinili ga korisnim do samoga kraja. Kako je stario, a izraelski narod rastao u broju, činilo se prikladnim da, uz sud pravde kojim je predsjedao prorok, postoji još jedan sud, posebno na južnoj granici Palestine, u Beeršebi; a budući da je imao sinove, bilo je prirodno da prorok od njih očekuje znatne sposobnosti, razboritost, mudrost i integritet u služenju Gospodinu i Njegovu narodu, prema primjeru koji im je dao. Gdje bi mogao očekivati da će naći kompetentnije pomoćne suce za službu u Beeršebi nego u svojim vlastitim sinovima?

Shvaćamo da se integritet karaktera, iako se može prenijeti do određene mjere, ne može u potpunosti zajamčiti kod djece, koliko god plemeniti i bogobojazni bili roditelji. Srce i volja svakog pojedinca su neovisni; odgoj može ukazati na pravi put, ali potpuna posvećenost Gospodinu ključna je za potpuni, zreli razvoj karaktera. Samuelov integritet pokazuje se činjenicom da ih je, kada mu je dokazano da su njegovi sinovi krivi za primanje mita kako bi iskrivili pravdu, odmah uklonio s njihovih utjecajnih položaja. Bez sumnje je imao na umu postupke svoga prethodnika, Elija, koji je bio previše popustljiv u postupanju sa svojim sinovima, dopustivši tako da velike nesreće zadese i njih i narod. Plemenitost i integritet Samuelova postupanja, koji se toliko preporučuju svim ljubiteljima pravednosti, nesumnjivo su bili donekle vođeni Gospodinovim lekcijama prikazanim u Elijevu slučaju. Sigurno je da je Samuel ostao u božanskoj naklonosti do kraja svoga puta.

Kao što smo već vidjeli, u svim plemenima postojali su starješine ili suci, čiji je posao bio rješavati i presuđivati u manjim stvarima naroda svoga plemena. Stoga je vjerojatno da su samo veća pitanja bila iznesena pred Samuela i njegove sinove, koji su činili, mogli bismo reći, neku vrstu višega suda – Samuel je, kao prorok i sudac po božanskom imenovanju, predstavljao Gospodina. Vladavina u Izraelu bila je drugačija od bilo koje druge vladavine na svijetu. Bog je bio njihov pravi Kralj i u svojoj je providnosti, prema savezu koji je sklopio s njima, nadzirao njihove poslove – bilo dopuštajući im da privremeno padnu u ropstvo svojih neprijatelja zbog grijeha i nevjernosti prema Njemu, bilo donoseći blagostanje naciji, izbjavljajući ih i povoljno usmjeravajući njihove napore kada su živjeli u poslušnosti prema Njemu. Pod Samuelovim suđenjem nisu imali kralja, cara, ni ikoga osim Gospodina tko bi imao autokratsku poziciju i čija bi riječ bila zakon – suci koje je Gospodin povremeno podizao za njih bili su providonosno vođeni od Gospodina. Vladavina nije bila republika u današnjem razumijevanju toga pojma. Narod nije birao svoga vođu, predsjednika ili suca; samo su tražili vodstvo božanske providnosti i prihvaćali suce koje im je Gospodin podizao. Njihovo je stanje bilo vrlo sretno u mnogim aspektima: koliko je bolje imati Gospodinovo providonosno vodstvo u svim našim poslovima nego se oslanjati na vlastitu mudrost ili na mudrost nekoga drugog čovjeka ili neke kraljevske obitelji!

Kako su starješine Izraela shvatili da se na Samuelove sinove ne može osloniti da će slijediti stope svoga oca i biti vjerni i nepristrani suci, tražeći spoznaju i presuđujući među narodom prema božanskoj volji, postali su uplašeni; zaboravili su – ili možda nikada nisu u potpunosti prepoznali – da je Bog njihov pravi Sudac, njihov Kralj, i da je Samuel bio samo Njegov predstavnik i glasnogovornik. Zaboravili su da, iako je Samuel stario, Gospodin je bio „isti jučer, danas i zauvijek”, nepromjenjiv i sposoban podići im, u svoje vrijeme, suca koji bi najbolje odgovarao njihovim potrebama. Zabrinuti starješine Izraela posavjetovali su se i zaključili da bi se osjećali zadovoljnije ako bi bili trajno vezani uz nekog autokratskog vladara – ako bi postali sluge jednome od njih, i dopustili njegovoj obitelji da im u nasljednoj liniji budu gospodari, njihovi kraljevi. Bez sumnje, također nisu shvaćali da su, osobno i nacionalno, bili na višoj razini od naroda oko sebe koji su imali kraljeve; naprotiv, osjećali su da su „izišli iz mode”; i, kao što ljudi često čine, zaključili su da većina mora biti u pravu te su se vjerojatno osjećali pomalo posramljeno govoriti o svojim plemenima kao o naciji bez kralja, bez gospodara, bez vidljivog vladara, polažući vjernost samo nevidljivom Jehovi. Kitto nam govori o sličnom osjećaju koji se pojavio

među Nizozemcima kada su imali republikanski oblik vladavine:

„Kada su Englezi i Nizozemci spletkarili za moć i utjecaj na Istoku, Englezi su, kako bi naštetili svojim suparnicima, marljivo širili opasnu tajnu da Nizozemci nemaju kralja. Orijentalni um bio je zbunjen i zatečen naznakom stanja koje je bilo potpuno izvan dosega njegova iskustva i razumijevanja. Nizozemci, uplašeni zbog učinka ove uvrede na njihov ugled, odlučno su odbacili optužbu kao sramotnu klevetu – tvrdeći da imaju vrlo velikog kralja te su, za tu priliku, uzvisili svog namjesnika (Stadtholdera) na viši rang.”

Pod utjecajem te servilnosti prema običaju, izraelski starješine iznijeli su svoju molbu, ili molitvu, Samuelu da im on, kao Božji predstavnik, pomaze kralja – posebnoga vladara nad njima, te da ih kao cjelinu učini nacijom slugu jednom od njihovih sunarodnjaka. Teško nam je suosjećati s takvim neplemenitim osjećajima, takvim molitvama za vlastitu degradaciju. Čini se da je Samuel promatrao stvar s ovoga stajališta, a možda je to smatrao i osobnom uvredom. Međutim, vrlo je ispravno iznio stvar pred Gospodina u molitvi. Nije bilo na njemu da odlučuje što i kako – on je bio samo Gospodinov glasnogovornik i predstavnik koji treba prenijeti Izraelcima u Gospodinovo ime koju god poruku primi. Ah, kako bi bilo veličanstveno kada bi cijeli svijet bio pod takvom vladavinom – nebeska mudrost koja usmjerava te neiskvareni zemaljski suci koji prenose i provode božansku poruku i zakon! I to je, kako nas Sveto Pismo izvještava, upravo ono što će se na kraju dogoditi. Gospodinova izjava glasi: „Vratit ću tvoje suce kao na početku, i tvoje savjetnike kao na početku.” (Iza. 1:26). Međutim, prije nego što se to veličanstveno stanje – kojemu su židovski zakonodavci i suci bili samo najgrublji praslukovi – bude moglo ostvariti, bit će potrebno da veliki Kralj Emanuel preuzme svoju veliku moć, zavlada i pokori sve stvari sebi. Tada, „Tvoj narod bit će voljan u dan tvoje moći” – bit će spremni poslušati glas Gospodina preko onih koje će On na kraju postaviti i priznati za svoje glasnogovornike.

Gospodinov odgovor Samuelu bio je da će molitva, odnosno molba naroda iznesena preko njihovih starješina, biti uslišena; ali mu je naložio da im ipak objasni što će taj odgovor na njihove molitve, to ispunjenje njihovih želja, značiti – da će to značiti predaju njihovih sloboda i prava; da će vladavina kralja biti više ili manje despotska, tiranska i sebična; da će njihovi sinovi i kćeri biti uzeti da budu sluge u raznim svojstvima; da će veliki dio njihovih dobara biti uzet kao porez za uzdržavanje kraljevstva, te da će biti podložni hirovima tih gospodara koje su željeli, čiji će ponos i ambicija ponekad dovesti do suparništva i ratovanja u kojima će cijeli narod, kao njihove sluge, patiti zajedno s njima.

Starješine su čuli sve to objašnjenje o nepromišljenosti svoga postupka, ali su, unatoč tomu, bili spremni pokušati – htjeli su biti poput naroda oko sebe. Koliko je samo snažan utjecaj oponašanja na cijelo čovječanstvo! Koliko je potrebno da svi imaju pred sobom prave standarde, prave ideale veličine, slobode ili pravednosti – onoga što je doista korisno! U tome Gospodinov narod ima Njegovu mudrost, Njegov duh – ima gledište koje je superiornije od drugih, te posjeduje duh zdravog razuma proporcionalno svom obrazovanju u Kristovoj školi. Ima obrazovanje u Gospodinovoj školi koje mu daje finiju oštroumnost u pogledu svih stvari ovoga sadašnjeg vremena, koje mu se čine relativno nevažnima u usporedbi sa stvarima budućnosti – vječnim stvarima. Kao što apostol kaže: „Duhovan čovjek prosuđuje [razumije] sve, ali njega samog nitko ne prosuđuje [razumije].” – 1. Kor. 2:15.

Gospodin je istaknuo da narod nije odbacio Samuela, već Njega. Doista, da nisu odbacili Samuela bilo je očito iz činjenice da su došli k njemu s molbom. Njihov nedostatak vjere u Gospodina doveo ih je do straha od toga što će se dogoditi nakon što Samuel umre, ili kada njegova korisnost bude umanjena zbog starosti. Gospodin ističe da je to bio stav Izraela od početka – „kao što su činili od onoga dana kad sam ih izveo iz Egipta pa do današnjega dana, ostavljajući mene da bi služili drugim bogovima, tako čine i tebi.” Naravno, napustili su Samuela kao svog suca, jer bi kralj kojeg bi on pomazao bio sudac umjesto njega. Ali nepoštovanje prema Samuelu nije bilo ništa u usporedbi s njihovim nepoštovanjem i odbacivanjem Onoga kojega je on predstavljao.

Gospodinov narod današnjice može izvući vrijednu lekciju iz ovih događaja u vezi s božanskim nadzorom nad duhovnim Izraelom. Gospodin je organizirao Crkvu vrlo slično kao što je organizirao i prirodni Izrael. On je Glava Crkve – vodič, ravnatelj i učitelj Crkve. On jamči da će sve stvari surađivati na dobro onima koji ga vole i slijede Njegovu uputu. Neko vrijeme Gospodinov narod bio je zadovoljan onakvim vodstvom kakvo im je On podizao na svoj način, zadovoljan time što Gospodin usmjerava preko vođa Siona te da se nijedan čovjek ne naziva gospodarom ili kraljem. Neko vrijeme duhovni Izrael tražio je samo takve učitelje, zakonodavce, suce i pomoćnike na duhovnom putu kakve im je Gospodin u svojoj providnosti podizao. Ali, s vremenom je došao trenutak kada su rekli: Postavimo sebi kralja – imajmo poglavara u kršćanskoj Crkvi kao što postoji u svim poganskim religijama oko nas. Gospodin je već ukazao svome narodu na velikog Vođu po kojemu ih je oslobodio; da su svi braća i da je samo jedan Gospodin i Učitelj; da ne bi trebali priznavati nijednog čovjeka kao gospodara te da bi jedni druge trebali smatrati

samo slugama; i da onaj koji najtemeljitiije služi – pod Gospodinovim nadzorom – treba biti cijenjen kao onaj kojega je za službu podigla i osigurala božanska providnost, te treba biti cijenjen razmjerno svojoj poniznosti i odanosti Gospodinu i Njegovoj Riječi.

Duh podložnosti i želja za vođom doveli su, prvo, do podjele među Gospodinovim narodom na dvije klase zvane kler i laici, podjele koja nije niti priznata niti odobrena u Riječi Gospodnjoj; i, drugo, među klerom je to dovelo do uzdizanja nekih, zvanih nadbiskupima, na položaj gospodara nad područjima; i, treće, dovelo je do izbora jednoga među nadbiskupima da bude poglavar, ili papa; a na kraju je dovelo i do toga da se taj poglavar smatra nepogrešivim i božanski imenovanim kraljem nad duhovnim Izraelom. Kao što je bilo boljih i lošijih kraljeva u prirodnom Izraelu, tako je bilo i boljih i lošijih papa koji su stoljećima vladali duhovnim Izraelom. Naposljetku, kao što je došlo do podjele u kraljevstvu Izraela između deset plemena i dva plemena, tako je s vremenom došlo i do podjele u nominalnom duhovnom Izraelu te je nastao protestantizam, koji više nije priznavao pape kao kraljeve u duhovnom Izraelu. Međutim, duh podložnosti i dalje je bio prisutan, a duh slobode kojom je Krist oslobodio svoj narod još je uvijek nedostajao, pa je reformacijski pokret doveo do imenovanja i priznavanja brojnih malih kraljevstava u duhovnom Izraelu – luteranske kuće, episkopalne kuće, prezbitarijanske kuće, metodističke kuće itd., sa svojim raznim crkvenim kneževima i moćnicima, doktorima teologije itd. – koji su gospodarili nad Božjom baštinom. – 1. Pet. 5:3.

Vrijeme je za uspostavu pravoga kraljevstva – ono je upravo nadohvat ruke. Vrijeme je za okupljanje izabranih iz svakoga kraja, svakoga područja ovoga figurativnog Babilona u kojem je Gospodinov narod zarobljenik tih Sotoninih izuma; vrijeme je za ponovno potvrđivanje slobode kojom nas je Krist oslobodio; vrijeme je da Gospodinov narod prepozna Njega kao svog jedinog Kralja i Voditelja; vrijeme je da čuju riječi: „Okanite se čovjeka komu je dah u nosnicama njegovim; jer u čemu je vrijednost njegova?” (Iza. 2:22); vrijeme je da Gospodinov narod shvati da je Gospodin potpuno sposoban voditi svoje djelo na način koji je Njemu najugodniji i najkorisniji za one koji su doista Njegovi; vrijeme je da pogledaju prema Gospodinu kako bi vidjeli koje je zastupnike, koje kanale istine, koje službe u duhovnom Izraelu On osigurao ili osigurava. Kada shvatimo situaciju, vidimo da je cijela ta stvar priznavanja papa, kardinala, biskupa, doktora teologije itd. suprotna božanskom poretku – u izravnoj suprotnosti s njim; ali da, unatoč tomu, nije spriječila, i neće joj biti dopušteno da spriječi, ostvarenje Gospodinova djela i okupljanje pravih Izraelaca, izabranih, dragocjenih, Gospodinovih

dragulja, iz nominalnog Izraela. To se Gospodinovo djelo postupno nastavlja, bez obzira na to što ljudi općenito mogu činiti.

Razmotrili smo ovu lekciju pod naslovom „Nepovoljni odgovori na molitvu” jer pruža izvrsnu ilustraciju u tom smislu. Kakvo bi moglo biti stanje Izraela da nisu molili za kralja, ne možemo točno znati; ali možemo znati, na temelju Gospodinove Riječi, da bi za njih bilo povoljnije da im je srce bilo u takvome stanju koje bi ih navelo da zahvaljuju Bogu za Njegovu brigu i da Mu se raduju kao svome Kralju, te da nisu uputili takvu molbu za zemaljskoga monarha kakva je ovdje zabilježena. Gospodin kroz proroka Hošeu (13:9-11) nagovještava da je odgovor na tu molitvu za kralja bio nepovoljan za naciju, govoreći: „Sâm si sebe uništio, Izraele, no u meni je pomoć tvoja. Ja ću biti kralj tvoj! Gdje je netko drugi da te spasi po svim tvojim gradovima? I gdje su suci tvoji za koje si govorio: 'Daj mi kralja i knezove'? U srdžbi svojoj kralja sam ti dao i u gnjevu svome sam ti ga uzeo.” Kralj kojega Gospodin namjerava dati Izraelu i svijetu jest Mesija. U svoje će vrijeme Gospodin postaviti svoga kralja na svoju svetu goru Sion; zakon će izaći sa Siona, a riječ Gospodinova iz Jeruzalema; u Njegovo će vrijeme pravednici cvjetati, a zločinci će biti uništeni. Gospodin je oduzeo kraljeve Izraelu kada je narod otišao u babilonsko ropstvo; od tada nisu imali neovisne kraljeve u svojoj naciji. Danas, nakon stoljetnog iskustva bez vlastitog kralja, i pod raznim kraljevima raznih naroda, vjerojatno su u boljem stanju srca nego ikad prije da prime veliki blagoslov koji Bog namjerava donijeti najprije njima među narodima svijeta. Prorok izjavljuje o njima, u vezi s Mesijinim Kraljevstvom, da će biti spremni pozdraviti ga i reći: „Ovo je naš Bog, čekali smo ga i on će nas spasiti.” Sigurno su imali ozbiljna iskustva, ne samo pod vlastitim kraljevima već i pod svim kraljevima zemlje; sigurno bi trebali biti sretni što će ponovno doći vrijeme kada će Gospodin biti Kralj nad njima – i nad cijelom zemljom; kada će im vratiti sustav zakonodavaca i sudaca te blagosloviti sve obitelji na zemlji kroz sjeme Abrahamovo – Mesiju

i Njegovu nevjestu, pobjednike duhovnoga Izraela. – Gal. 3:16, 29.

Ono što vidimo prikazano u velikom i nacionalnom mjerilu, možemo vidjeti prikazano i u manjem obujmu, bliže nama. Koliko je nas u svome neznanju i sljepoći, u nekom trenutku života, molilo za razne sustave ropstva, za razne sekte kršćanstva, te radilo na njihovu izgrađivanju, samo da bismo otkrili da smo duhovno povrijeđeni onim za što smo molili i radili. Molili smo pogrešno, kao i izraelski starješine, dok su umjesto toga naša srca, kao i njihova, trebala neprestano tražiti Gospodinove putove i Njegove smjernice, ne tražeći da On favorizira i blagoslovi ono što smo u neznanju i pogrešno smatrali da je za Njegovu slavu i naše dobro. Naučimo ispravno moliti, kao i ispravno raditi i nadati se; a da bismo to učinili, budimo brzi čuti, spori govoriti, brzi poslušati Riječ Gospodinovu i lekciju koju nam je već dao, te Njegov način poučavanja, vođenja i blagoslivljanja. Budimo spori u iznošenju svojih preferencija; zapravo, težimo postizanju takvog razvoja kršćanskog karaktera koji će nam omogućiti da nikada ne tražimo svoju volju, već volju i put našega Oca na nebu.

Isto načelo vrijedi i za privatne poslove našega svakodnevnog života. Nekoliko nam je roditelja s bolom u srcu ispričalo o molitvama koje su bile uslišane, a za koje su poslije poželjeli da nikada nisu bile uslišane; ispričali su nam o supružnicima i djeci na samrti za čije su živote molili s upornošću i bez riječi ili osjećaja: „Neka bude volja Tvoja”, i o tome kako je Gospodin odgovorio na te molitve, te kakva su strašna zla došla kroz te odgovore. Svi slučajevi možda nisu isti, ali djeca Božja koja su pravilno poučena i razvijena u srcu trebala bi očekivati da će sve njihove molitve biti uslišane, i to na najbolji mogući i najzadovoljavajući način, jer Gospodinova Riječ bogato prebiva u njima. Oni ne bi molili pogrešno – ne bi tražili ništa suprotno božanskoj volji i providnosti, već bi, vjerujući u božansku mudrost, njihova molitva glasila: „Gospodine, neka bude volja Tvoja, a ne moja.”

ODABIR KRALJA

– 1. Samuelova 10:17-27 – 12. SRPNJA –

Ključni tekst: „Gospodin je naš kralj; on će nas spasiti.” (Iza. 33:22)

Iako su Izraelci bili samovoljni u želji za kraljem po uzoru na druge narode, treba im priznati da su željeli da Gospodin, preko proroka Samuela, odabere tko će to biti. Nesumnjivo su ljudi iz različitih plemena bili ambiciozni za tu poziciju. Pretpostaviti suprotno značilo bi zanemariti naše znanje i iskustvo s ljudskom prirodom. Ako se danas za male funkcije u lokalnoj politici vode žestoke borbe na predizborima i izborima, kakvo bismo tek povlačenje konaca mogli očekivati da

se odlučivalo o izboru kralja prepuštenom ljudima? Bojimo se da bi usporedba između ljudi iz kršćanskog svijeta i Izraelaca po ovom pitanju bila nepovoljna za potonje. U svim zemljama koje čine „kršćanski svijet” koliko je malo onih koji pri odabiru svojih dužnosnika uopće uzimaju u obzir Gospodinov izbor za tu poziciju! Čak i kada razmišljamo o izboru svećenika u denominacijama nominalne Crkve, nalazimo da je usporedba prilično nepovoljna; jer se izbor biskupa ili

svećenika, očito, vrlo rijetko isključivo povjerava Gospodinu, sa željom da se izabere njegova volja i njegov odabranik, a ne ičiji drugi.

Pod Gospodinovim vodstvom, Šaul, mladić iz utjecajne obitelji iz Benjaminova plemena, bio je pomazan za kralja. Doveden je proroku na pomazanje kroz neobičan slijed okolnosti. Njegov je otac posjedovao vrijedno stado magaraca koje je zalutalo, a Šaul je, nakon što ih nije uspio pronaći, zatražio pomoć proroka, čime je pokazao svoje povjerenje u Boga i u Samuela kao proroka. Do tog trenutka nije zabilježeno ništa o interesu mladog Šaula za vjerske stvari, ali je spomenut povoljno kao „dobar” mladić. Nakon pomazanja, držao je stvar u tajnosti s prikladnom skromnošću, čekajući da se Gospodinov plan u potpunosti razvije i da ga konačno dovede do istaknutog položaja pred narodom. Vrlo je vjerojatno da je ova tajnovitost bila na Samuelov poticaj.

U dogledno vrijeme Samuel je poslao poruku starješinama Izraela da se sastanu s njim u Mispi (stražarskoj kuli), a po njihovom dolasku uslijedili su događaji iz ove lekcije. Samuel im je ponovio Gospodinovu naklonost koja je bila s njima tijekom prethodnih stoljeća, počevši od njihovog čudnog izbjavljenja iz Egipta. Naglasio im je činjenicu da je sva Gospodinova briga za njih bila za njihovo dobro; da im nijedan kralj ne bi mogao pružiti bolju službu od njihovog velikog Kralja; i da nijedna vlast ne bi mogla biti više za njihovu sreću od one koju su uživali i koju su sada odbacivali u svojoj molbi za kraljem, a koju je Gospodin odlučio ispuniti. U skladu s tim, okupili su se – ne svi ljudi, već predstavnici svih plemena i iz različitih obitelji svakog plemena. Ignorirajući već obavljeno Šaulovo pomazanje, Samuel je nastavio bacati ždrijeb kako bi narod znao da je izbor koji će biti napravljen Gospodinov, a ne Samuelov. U to je vrijeme bilo uobičajeno koristiti efod velikog svećenika u takvim prilikama, a džep u efodu bio je spremnik za listiće ili ponekad za dragocjeno kamenje koje je predstavljalo različita plemena i obitelji. Prvo je napravljen izbor među plemenima kako bi se utvrdilo iz kojeg će doći čovjek kojeg je Gospodin izabrao da postane njihov kralj. Bez sumnje su se knezovi Efrajimova plemena sjećali dobrih obećanja koja im je Jakov proročki dao i vjerojatno su mislili da će Gospodinov izbor pasti na njihovo pleme. Manaševci knezovi također su se možda sjećali dobrih obećanja u vezi sa svojim plemenom i možda nisu bili bez nade u vezi sa ždrijebom. Pripadnici Judina plemena, nesumnjivo, prisjetili bi se obećanja da će zakonodavac doći iz Jude i imali bi velike nade u vezi s rezultatom ždrijeba. Ali kada je ždrijeb bačen, kada je ruka izvukla iz džepa efoda kamenčić koji je predstavljao Benjaminovo pleme, stvar je bila odlučena i ljudi su se općenito poklonili Gospodinovoj odluci. Zatim su

vodeće obitelji ili klanovi Benjaminova plemena bili reprezentativno stavljeni u efod, a ruka je kao Gospodinov izbor izvukla ime koje je predstavljalo obitelj Matrijevu; i opet, različiti članovi obitelji Matrijeve bili su reprezentativno stavljeni u vrećicu efoda, a ruka je izvukla ime Šaula, sina Kišova. Tako je javno demonstriran Gospodinov izbor, koji su prorok i sam Šaul već znali.

Možemo zamisliti uzbuđenje i komešanje u potrazi za čovjekom koji je tako izabran za kralja, a o kojem je malo ljudi išta znalo. Tražili su ga posvuda, ali ga nisu mogli pronaći, pa su se opet obratili nadahnutom proročistu da im kaže hoće li ga i gdje pronaći. Gospodinov odgovor bio je da se sakrio među stvari – prtljagu koja je, kao što je bio običaj, vjerojatno bila nagomilana oko logora kao barikada. Šaul je očito imao puno povjerenje u Gospodinovo predznanje i da će izvučeni ždrijeb potvrditi prorokovu izjavu i njegovo pomazanje. Skromnost koja ga je navela da se sakrije i, donekle, povuče od časti koja mu je trebala biti ukazana, vrlo je ugodna svim ispravnim ljudima. Voljeli bismo vidjeti više te skromnosti među glavnim ljudima ovoga svijeta, kao i među glavnim ljudima nominalnog duhovnog Izraela! Svatko od nas trebao bi uočiti ljepotu takve poniznosti i nastojati njegovati tu kvalitetu u vlastitim srcima i životima – koliko god nas to činilo drugačijima od većine svijeta.

Kada je Šaul stao među ljude, bio je za glavu i ramena viši od njih, vjerojatno visok oko 2,1 metar. Njegove prirodne osobine snažno su privlačile ljude njegova vremena, koji su čak i u prikazivanju svojih vladara predstavljali ih mnogo većima od prosječnog čovjeka. Tada ga je Samuel predstavio, rekavši: „Vidite li onoga koga je Gospodin izabrao, da nema nikoga poput njega među svim ljudima?” a odgovor naroda bio je: „Živio kralj!” ili doslovno, Gospodine, neka kralj živi – što je bio uobičajeni pozdrav njihovim kraljevima.

Podsjećamo se na činjenicu da Bog sada uspostavlja Kraljevstvo u svijetu i bira Kralja. Milenijsko kraljevstvo možda ne bi bilo potrebno u obliku u kojem će biti uvedeno, da su ljudi u ispravnom stanju srca, da žele i slušaju božansku volju; ali oni radije žele da se zakoni pravednosti provode, nego da se dobrovoljno podvrgnu Gospodinu. U dogledno vrijeme imat će kralja, Emanuela – sličnog Šaulu u nekim aspektima, ali vrlo različitog u drugima. Gospodin sada bira ovog Kralja Emanuela. On prolazi pored velikih plemena, istaknutih ljudi, i bira male i ponizne – Bog nije izabrao mnoge velike, mnoge mudre, mnoge učene, već siromašne ovoga svijeta, bogate vjerom, da budu nasljednici Kraljevstva (1. Kor. 1:26-28). Izbor se odvija pred očima svih ljudi. Oni će biti svjedoci, kada svi koraci Božjeg izbora budu poduzeti, da je izbor Gospodinov bez sumnje; a ipak je Gospodin unaprijed

znao svoj izbor i prije ove javne selekcije. On je unaprijed znao Isusa kao Glavu Crkve, Glavu velikog Kralja; unaprijed ga je pomazao „uljem radosti iznad njegovih drugova” da bude Kralj; ipak, što se tiče ljudi općenito, oni ne poznaju Gospodinovog pomazanika – stvar je neko vrijeme držana u tajnosti. Članovi tijela Kristova moraju svi biti poput Glave. Kao što apostol izjavljuje, Bog je predodredio da svaki koji postane član tog tijela bude „suobličen slici Sina njegova” (Rim. 8:29). S vremenom, kada vanjski izbor bude dovršen, kada svijet pravilno osjeti svoju potrebu za velikim Kraljem, potraga će biti usmjerena na pronalazak Gospodinovog Pomazanika, i on će biti pronađen pri svom drugom dolasku. „Želja svih naroda će doći”; Krist Božji bit će Željeni svih naroda. (Ime Šaul, zanimljivo, znači Željeni.) Kao što su ljudi Izraela uzviknuli kada su prepoznali Šaulovu stasitost, tako će svijet ljudi klicati od radosti kada shvate prisutnost Krista Božjeg, velikog Kralja, njihovog izbavitelja od Sotone, od loše vladavine, od svakog neprijatelja – Gospodina koji „mora kraljevati dok ne položi sve neprijatelje pod svoje noge – posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt.” Ne samo da će biti istina da će Gospodinov Pomazanik biti za glavu i ramena iznad svih drugih, „najveći među desetinama tisuća, onaj posve ljupki,” već bi također trebalo biti istina u značajnoj mjeri da bi svi oni koji su blisko povezani s članovima tijela Kristova u sadašnjem životu – prije nego što bude proglašen Kraljem cijelog svijeta – trebali biti u stanju prepoznati veličinu i veličanstvenost karaktera u onima koje Gospodin bira za ovo mjesto časti u poslovima ljudi. Trebali bi biti u stanju prepoznati da su bili s Isusom, trebali bi vidjeti njihovu širinu srca, njihove moralne visine – trebali bi u njima razaznati duh zdravog razuma.

Zapisano je da se skupina Izraelaca, tjelesna straža, odmah pridružila Šaulu – ljudi „čija je srca dotaknuo Bog.” Bili su dimnuti spoznajom da je Gospodin napravio ovaj izbor i željom da budu u skladu s Gospodinom, da podrže božansku volju u vezi s izabranikom te da surađuju s njim. Ovo je prava lekcija za sve Gospodinove ljude danas. Budući da vidimo da je Isus Očev izbor, pridružujemo se njemu; budući da vidimo Očev karakter očitovan u njemu, ostavljamo sve da bismo ga slijedili. Slično tome, ako pružamo našu pomoć ili podršku bilo kojoj osobi u vezi s božanskim planom i službom, to bi trebalo biti samo na ovoj osnovi – ne tek zbog osobne privlačnosti ili favoriziranja, već zato što je Gospodin dotaknuo naša srca spoznajom da je vođa njegov izbor. Tako će naša lojalnost uvijek biti prema Bogu, a ne prema ljudima. Ipak, naći ćemo se kako surađujemo na način koji je najkorisniji i najpomoćniji u Gospodinovoj službi; kao suradnici s Bogom i suradnici sa svima koji su njegovi slugе pod njegovim imenovanjima. Tako će, bez

sumnje, biti i u budućnosti kada veliki Kralj preuzme uzde vlasti; najbolji ljudi će se okupljati oko njega, željni znati i izvršavati njegovu volju te biti u punom skladu s njim kao predstavnikom nebeskog Oca i Njegovog Kraljevstva.

Izraz „sinovi Belijalovi” označava djecu Đavla, ili zle osobe – osobe koje nisu u skladu s Bogom i nisu pokorne njegovim aranžmanima i izborima. Takvih ima i u današnje vrijeme, onih koji govore zlo izravno ili neizravno o članovima tijela Kristova s kojima su u kontaktu; budući da nisu u skladu s Gospodinom, nisu u skladu ni s njegovim aranžmanima. Njihov utjecaj, bilo unutar nominalne Crkve ili izvan nje, stoga je protiv istinskih interesa Gospodinove stvari. Takvih će biti i u Milenijskom dobu kada Kraljevstvo bude uspostavljeno, a o njima Gospodin govori u prispodobu: „Oni koji ne bi htjeli da ja vladam nad njima.” Opet ih spominje apostol (Djela 3:23) rekavši: „I dogodit će se da će svaka duša koja ne posluša tog proroka biti istrijebljena iz naroda.” Međutim, možemo biti sigurni da neće biti istrijebljeni dok ne dobiju punu izlozbu božanske moći i milosrđa; – samo oni koji se budu opirali nakon svih tih prilika i privilegija bit će smatrani dostojnima druge smrti.

Ubrzo nakon Šaulovog imenovanja za kralja, imao je priliku pokazati svoju sposobnost u oslobađanju naroda, jer je susjedni kralj napao Izrael sa značajnom vojskom. Šaul je okupio svoje trupe iz raznih plemena, u broju od 330 000 ljudi, i potpuno porazio Nahaša i njegovu vojsku Amonaca. Ova pobjeda učvrstila je srca izraelskog naroda prema njihovom kralju, i oni su u svojoj odanosti zahtijevali pogubljenje sinova Belijalovih koji su govorili protiv njega; ali plemenitost kralja Šaula pokazuje se u njegovom odbijanju da pristane na ovaj prijedlog, kao i u njegovim riječima: „Danas neće biti pogubljen nijedan čovjek.” Tako će, kada se moć slavnog Kralja Milenijskog doba manifestira u porazu neprijatelja pravednosti, opći osjećaj svijeta prema njemu biti odanost, a on će tada imati priliku pokazati svoju milost i strpljenje prema onima koji su tijekom tame sadašnjeg vremena govorili zlo o njemu i nastojali se suprotstaviti njegovom Kraljevstvu. Tada će biti proglašeno da nitko neće umrijeti drugom smrću zbog Adamovih slabosti, sljepoće i neposlušnosti; – da nitko neće umrijeti drugom smrću osim kao rezultat osobnog i namjernog grijeha nakon što je doveden do spoznaje istine.

Naš ključni tekst sadrži jedan od osjećaja koji bi trebali biti duboko utisnuti u srca svih Gospodinovih ljudi. Svijet može vikati, govoreći: „Nemamo kralja osim Cezara,” ali Gospodinovi ljudi, pravi Izraelci, osjećat će sasvim suprotno – da je „Gospodin naš kralj.” U skladu s njegovom zapovijedi, poštovat ćemo zemaljske kraljeve i poslušati zemaljske zakone u svakom pogledu u kojem nisu u sukobu s božanskim

zakonom; ali ipak, iznad zemaljskih kraljeva, naše poštovanje, počast i poslušnost moraju biti usmjereni prema onome koga je Gospodin postavio, Kralju Emanuelu. Ako je on ustoličen u našim srcima, bit će nam relativno lako biti mu odani u našem ponašanju i u našim riječima, gdje god se nalazili. Ako ga

zaniječemo, i on će nas zanijekati; ali ako ga priznamo, i on će nas priznati pred Ocem i svetim anđelima – spasit će nas i na kraju, kroz nas kao svoju Crkvu, svoje tijelo, prema izvornom obećanju, blagosloviti sve obitelji na zemlji koje ćemo tada s njim naslijediti. (Gal. 3:29)

ODGOVORI NA ZANIMLJIVA PITANJA

BOŽJA PROVIDNOST NAD SVIJETOM

Pitanje: Nedavno mi je preminuo prijatelj i primjećujem da prema vašem učenju izgleda kao da Božja providnost obuhvaća samo posvećene. Trebam li shvatiti da se Božja providnost nije odnosila na interese mog prijatelja?

Odgovor: „Njegovo je milosrđe nad svim njegovim djelima.” (Psalam 145:9.) Dakle, na neki se način Božja providnost odnosi na svako stvorenje.

„Cijelo je stvorenje Njegova briga,
Ali sveci su Njegova posebna briga.”

Kada razmišljate o svom prijatelju, smatrajte ga jednim od mnogih Adamovih potomaka koje je Bog toliko volio da je za njih dao svog jedinorođenog Sina. Otkupninu je platio naš Gospodin, a vrijeme se oslobođenja približava. Kada to vrijeme dođe, sve će obitelji na zemlji primiti blagoslov od onoga koji nas je volio i otkupio svojom dragocjenom krvlju. Gledajući stvar s ovog stajališta, ne postoji ljudsko biće koje nije predmet Božje providnosti i brige. Kada govorimo o Božjoj providnosti koja je bdije samo nad posvećenima, mislimo na Njegovu posebnu providnost ovog Evandeoskog doba u vezi s pozivom i izborom Crkve, tijela Kristova. Božja se providnost u ovom Evandeoskom dobu bavi samo tom klasom, favorizirajući ih pozivom i nevoljama koje će ih izbrusiti i pripremiti kao dragulje za Kraljevstvo. Za njih će sve stvari surađivati na dobro, jer oni vole Boga na poseban način — više nego što vole sebe ili obitelj, kuće ili zemlju — da, više nego vlastite živote.

TKO SU NAŠA BRAĆA?

Pitanje: Kakav bi trebao biti naš stav prema kršćanima različitih denominacija koji pokazuju malo znanja o istini i malo razumijevanja otkupnine? Trebamo li ih smatrati braćom u Kristu? I trebamo li s njima imati zajedništvo kao s takvima? Ili ih trebamo tretirati kao pogane i carinike?

Odgovor: Svi oni koji ispovijedaju ljubav prema Gospodinu Isusu Kristu i vjeruju u njega kao svog

Spasitelja — iako je njihovo znanje o njegovom otkupiteljskom djelu ograničeno i nejasno — te čije opće ponašanje pokazuje njihovu želju da žive po duhu, a ne po tijelu, trebaju se smatrati i tretirati kao braća. Ali, kada koristimo riječ „brat”, trebamo se sjetiti da među vjernicima postoje dvije klase braće: (1) oni koji su se samo zavještovali Gospodinu na popravljivanje života i koji donekle vjeruju u Spasitelja; i (2) oni koji su nastavili dalje i posvetili svoje živote čak do smrti, i koji su postali nova stvorenja po svetom duhu. To su braća različitog reda; prvi su bili predočeni u levitima, a drugi u svećenicima. I jedni i drugi su naša braća te se prema objema klasama treba odnositi uljudno, ljubazno i susretljivo; ali bilo bi nemoguće imati zajedništvo s prvom klasom na isti način ili u istom stupnju kao s drugom klasom.

Kada razmatramo Crkvu, samo se potonje treba ubrajati, jer je Crkva tijelo Kristovo, kraljevsko svećenstvo. Dakle, samo se od potonjih očekuje da sudjeluju u obilježavanju Gospodinove smrti i zavjetu posvećenja da budu mrtvi s njim. Apostol se obratio prvoj od ovih klasa braće (predočenoj u levitima) s poticajem: „Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim, da prinesete svoja tijela kao žrtvu živu,” itd. (Rimljanima 12:1.) Oni koji slijede ovaj poticaj i izvrše žrtveno posvećenje, time postaju braća na najvišoj razini duha i tako postaju sudionici najvišeg stupnja zajedništva kao članovi tijela Pomazanika.

Znanje se u Crkvi treba visoko cijeniti i smatrati dokazom napretka i rasta; jer nitko ne može jačati u Gospodinu i u snazi Njegove moći — u milosti — ako ne raste i u znanju. S pravom najviše cijenimo one čija se ljubav prema Gospodinu i Njegovoj istini očituje kroz revnost u proučavanju Njegove Riječi, i čija je naklonost kod Boga očita po tome što su sve dublje vođeni u duboke stvari Božje. Ipak, kao što se u zemaljskoj obitelji brinemo za nejačad i nezrele te ih volimo, tako i u domu vjere treba skrbiti za malene i nejake, voljeti ih i pomagati im kako bi ojačali u Gospodinu i u silnoj snazi Njegovoj.

